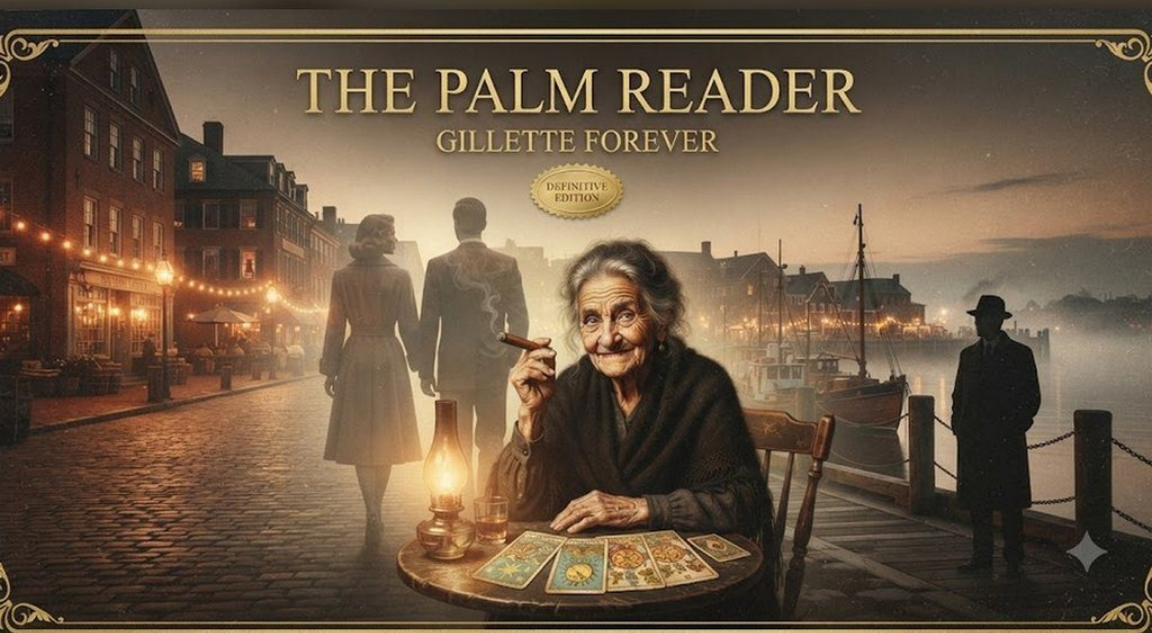

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

ANG MANGHUHULA NG PALAD NG WALL STREET — KARUGTONG II

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

...

Nakaplano na ang pagbalik ko sa Miami.

Anim na buwan.

Sapat na panahon para magpahinga, hasain ang Espanyol ko, at pag-aralan nang malapitan ang mga babaeng Cubana.

Sila ang lagi kong paboritong biktima.

Pumasok ako sa isang supermarket, at naunahan ng tadhana ang cart.

May babaeng lumitaw sa harap ko.

Cubana.

Nakilala ko siya agad.

Nakilala niya ako.

Tinitigan niya ako nang ilang segundo.

Pagkatapos ay sinabi niya:

“Ano’ng putang inang ginagawa mo rito?”

“Namamalengke.”

“Hindi. Ang ibig kong sabihin, dito sa Lupa. Hindi ba dapat nasa impiyerno ka na ngayon?”

Pinuri ko ang Ingles niya.

Walang kapintasan.

Laging nagagawa ng pinakamahuhusay na babae na maging

dalawang tao nang sabay:

malambing kapag may gusto silang malaman,

walang awa kapag nakuha na nila.

Tinanong niya kung kumusta ako.

Kumusta ang kalusugan ko.

Paano pa ako nabubuhay.

Nasaan ang asawa ko.

At, higit sa lahat:

“Paano mo nagawang manatiling bata at talunin mismo ang diyablo?”

Sinabi kong may bus akong hahabulin.

Totoo ang bahaging iyon.

Hindi ko sinabi kung saan papunta.

Nagpaalam ako at naglaho.

Pagdating sa bahay, nakatulog ako agad.

Sa panaginip, may nakita akong umaakyat sa hagdan ng bahay ko sa Italya.

Kilala ko siya.

O baka hindi.

Pagkatapos ay tumama sa akin.

Siya iyon.

Ang Indiyano mula sa Cincinnati.

Ang may perang papel na dolyar na may pirma.

Narating niya ang huling baitang.

Niyakap ako.

Ngumiti nang may British na hinahon na mas bagay pa sa ilang

Indiyano kaysa sa mga British mismo. Pagkatapos ay tumingin siya sa akin, seryoso.

“Frega, pakiusap — nasaan ang banyo?”

Napabalikwas ako ng gising.

Hinanap ko ang pinto ng banyo.

Saka ko napagtantong nasa loob pa rin ako ng panaginip.

Lumingon ako.

May nakaupo sa pulang silyon.

Siya na naman.

Ang multo ng Boston.

Tumatawa.

“Alam kong hindi ka natakot. Lalaki kang may bayag.”

Pagkatapos ay itinuro niya ang isang nasa tabi niya.

“Tingnan mo kung sino ang dinala ko.”

Isang matangkad na babae.

Elegante.

Amerikana.

Mga apatnapung taon.

Tindig ng isang ehekutibo.

Titig ng isang pumipirma sa mga dokumentong tumatapos sa buhay ng ibang tao.

Inabot niya ang kamay niya.

“Copyright Office. Washington D.C.”

Tumango ako.

“Ang taas ng promosyon. Paano ka napadpad dito?”

“Nakatanggap ako ng email mula sa iyo.”

“At pagkatapos?”

“Binasa ko.”

“At pagkatapos?”

“Hindi kinaya ng puso ko.”

Humagalpak ng tawa ang multo.

Ako, hindi.

“Ikinalulungkot ko.”

“Huwag.”

“Hindi, seryoso.”

“Hindi, seryoso — ako rin.”

Umupo siya.

Sinuri ang kuwarto.

Sinuri ako.

Pagkatapos ay sinabi niya:

“Ikaw ang lalaking hinintay ko buong buhay ko.”

“Mukhang komplikadong sistema iyan para makakilala ng tao.”

“Iyon ang pinakamahusay na nakita ko.”

“Hindi. Maniwala ka. Hindi iyon ang pinakamahusay.”

Natahimik siya sandali.

Pagkatapos ay itinanong ko sa kanya ang tanging tanong na mahalaga.

“Bago ang Copyright Office — saan ka nagtrabaho?”

“Sa isang multinasyonal na Amerikano. Mga detergent.”

“Kumusta naman?”

“Para maabot ang mga target, kailangan mong mamatay.”

“Ibig sabihin?”

“Literal. Pinagtatrabaho ka nila hanggang sumabog ka.”

Nanatili akong tahimik.

Pagkatapos ay ngumiti ako.

“Ikinalulungkot ko, mahal.”

“Para saan?”

“Maling dimensiyon ang napili mo.”

“Ano raw?”

“Sa buhay, palagi — at tanging — usapin ito ng estilo.”

Itinuro ko ang bintana.

Naroon pa rin ang Lupa.

Litung-lito.

Maingay.

Puno ng problema.

“Nakikinig ako sa lahat.”

“Pati sa mga multo?”

“Lalo na sa kanila.”

“E bakit hindi ka sumama sa amin?”

“Dahil may kailangan pa akong tapusin dito sa ibaba.”

Tumango ang multo ng Boston.

Yumuko ang ehekutibo.

Mukha siyang nabigo.

Tumayo ako.

Naglakad papunta sa pinto.

Saka lumingon.

“Siyanga pala —”

“Ano?”

“Nasa mga detergent din pala ako.”

“E ano ngayon?”

“Pero hindi ako naghihintay na may mamatay para maabot ang mga target ko.”

Napaungol sa kakatawa ang multo.

Ngumiti siya — sa unang pagkakataon.

Nang muli kong imulat ang mga mata ko, mag-isa na ako.

Wala nang tao sa kuwarto.

Walang multo.

Walang ehekutibo.

Walang Indiyang naghahanap ng banyo.

Ang pulang silyon lamang.

Nakatitig pa rin sa akin.

Na parang alam na nito kung sino ang darating sa susunod na gabi.

Ferdinando